

Papatya

– GürhanGürses · 07 Kasım 2012

Kız sihirliydi.
Ve sinirliydi.
Elinde ayna vardı hiç düşürmediği.
Gözünde hülya!
Tavşana tutulan ışık gibi aynayı tutardı gözüne kestirdiğinin gözüne.
Bir karanlık vakitte avlardı aşkını bu ayna ile...
Sözünde "ayna ayna söyle bana" vardı masal tadında!
Özünde aşk vardı ağına düşürdüğü...
Ardında kaç yürek bırakmıştı sevda savaşında, aşk ateşinde kaç cesedi vardı kül olmuş!
Kaç yakışıklıyı heba etmişti aşk üzere?
Kaç civanı yerle bir etmişti aşk üzre?
Hesap tutmaz, kalp yetmez.
Akıl mantık kâr etmez, izan almaz.
Çocuk gözlerine tutulan ayna ile hareketsiz kalmıştı. Ve kız gelip yüreğini almıştı.
Kız yüreğini çalmıştı. Kız sihirliydi.
Ve sinirliydi.
Gözleri fettandı.
Vahşiydi.
Yahşiydi yüzü.
Ökseye benziyordu serçe yüreklerin takıldığı,
Kaç kalbe kapak atmıştı.
Kalp kalbe yaşayıp gidiyordu. Sevmeleri çoktu sevimleri...
"Bütün aşklar o büyük aşkın habercisidir." derdi.
Büyük aşk gelmezdi bir türlü.
O da gitmezdi. Aşka takılıp gitse büyük olacaktı.
Küçük olup beklerdi aşkın gelmesini...
Aşk gelmezdi.
Kaç bin yıl böyle geçmişti?
Kaç bin yıl daha bekleyecekti?
Çocuk kızın gözlerine ram olmuştu ve öylece kalıyordu külçe gibi yerli yerinde. Kız aklını çalmıştı.
Kız sihirliydi. Ve sinirliydi.
Aydan daha aydınlıktı.
Güneşten daha yakıcı...
Sözleri baldırandan daha acıydı.
Söz söz içiriyordu çocuğa baldıranı... Çocuk ağlayan bebek gibi emiyordu zehir olanı.

Çocuğa baldan tatlı olan kız baldırandan daha acı oluyordu. Ve çocuk kızın kollarına düşüyordu cansız.

Kız sihirliydi. Ve sinirliydi.

Güliden daha alımlıydı.

Gülüveriyordu ikide bir.

Buna takılan çocuk avlanıveriyordu hemen

Çocuğa yanağındaki gülü veren kız, tuzağına düşürdüğü avına bu kez elindeki dikenli gülü veriyordu. Yüreğine batırıp gül rengini verdiriyordu.

Kıpkırmızı, sıcak...

Çocuk soluyordu dalından koparılmış çiçek gibi, ölüyordu. Kız sihirliydi.

Ve sevinçliydi.

Elinde papatya vardı.

Kız, oğlana bir papatya verdi gül elleriyle. Taptaze, bembeyaz, sapsarı bir papatya. Hangi yaprağıyla başlarsa başlasın saymaya hep "seviyor" diye biten papatya...

Kız o kadar mutluydu ki o kadar olurdu.

Seviyor diye bitiyordu hikâye.

Fala inanıyordu, fal seviyor diyordu son yaprakta!

Kendi kaderini kendisi çiziyordu sanki!

Çocuk son yaprakta sevmeye başlıyordu nasıl oluyorsa!

Gül çocuk aldı papatyayı o nazenin ellerden, utandı kendi ellerini o ay parçasının elleriyle kıyaslayınca.

Daha bir sakladı ellerini, sokuldu iyice yalnızlığın muşambasına.

Takıldı çirkinliğin boy aynasına.

Daha bir çirkin göründü kızın yanında.

O beyaz ötesiydi zannınca, kendisi katran karası geldi bir an gözüne.

Sövdü özüne...

Bakamadı gözüne.

Aşkın közüne verdiğiinden beri yüreğini, aşkın tözüne toz toprak katıldığından beri başka bir adam olmuştu. Daha hassas, daha narin, daha cam parçası olmuştu.

Elleri sevdasızlıktan kurumuştı iyice, kanı çekilmişti damarlarında kurak mevsimine düşünce aşkın.

Gülüşleri kaybolmuştu dudağında, acemileşmişti gülünce... Sıcaklığı soğukluğa terk etmişti yerini onun kollarında, tamamen ıpıssız kesilmişti aşkın hazanında.

Kırlarına kır eklemişti saçlarında, gözlerindeki kilometrelere kilometre eklemişti. Kıza bakmaya kıyamıyordu, kız Batı'nın en güzeliydi. Doyamıyordu kızın zarafetine, afetine düştü düşeli eriyordu

çocuk habire. Çocuk Doğu'nun en esmeriydi... Bahtı en kara olanıydı.

Ahirde saza geldi kız söze geldi çocuk:

"Bir papatya falıydı aşkımız

Seviyor sevmiyor ayarında

Hep ayrılığa yakın

Hep hüzne gebe

Hep terke abone

Sevmiyordu işte
İnadına çıkıyordu son yaprak
İnadına sevmiyor diyordu son yaprak" diye... Kız sihirliydi.